

ГОТҮЙСЬ

ЖУРНАЛ
ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового повацтва

“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Відповідальний редактор:
пл. сен. Леся Храплива

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 9, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“PLAST” Inc.
140-142 Second Avenue
New York 3, N. Y.

Обкладинка роботи Ірини Савойки

ЗМІСТ:

Чи знаєте їх? 2

ДРОТ:

Листок з неписаного щоденничка 5

Братчик Ірко:

Розгадаймо! 11

Сірий Орел Орест:

Братчик Юра розказує 12

АРКАН Обгортка

Річна передплата — \$ 2.50. Новачки та новачки складають її на руки виховників, самітники та неновачки пересилають просто на адресу Адміністрації.

Ціна одного числа 25 центів.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОТУЙСЬ” СКЛАЛИ:

Іринка Мостович, Лювілл, 2 долари, новачки „Незабудьки” із Оттави, Канада, 2 долари, новачок Богдан Томків із Аллегени Парку 1 долар разом із подякою за те, що „Готуйсь” помістив його

адресу, щоб новачки переписувалися з ним. А чи Ви вже написали на котрусь із поданих у лютому адрес? Якщо ще ні, напишіть якнайшвидше до цих наших самітників!

Мал. В. Любинська

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 5 (76)

Травень

1962

У ТРАВНІ

Рушничок взористий
Вишили ми вправно,
Щоб Небесна Ненька
Усміхнулась в травні.

Принесли конвалій
Повний оберемок:
Вівтарець Марії
Ними ми вберемо.

Пахнуть гіяцинти
І бузок хрищатий.
У лямпادی блиску
Світла Божа Мати.

А кругом новацтво,
Мов квітки в долині,
Моляться: „Дай нам Мати,
Волю Україні”!

ЧИ ЗНАСТЕ ІХ?

.....це дружина князя Ігоря. Після смерти князя засідає на київському престолі та розумно править Руссю-Україною. Буде шляхи та мости та впорядковує закони про складання податків. Хоч володарка поганської країни, в 955 році приймає християнську віру. Вона виховує свого сина Святослава, наслідника на київському престолі. Цікавиться школами та допомагає заснуванню християнської школи в Межигір'ї. Під час її володіння Русь-Україна стає славною й сильною державою.

.....мати великого українського гетьмана. Походить із шляхетського роду на Волині. Виходить заміж за козацького старшину. Свою дочку та сина Івана виховує строго в християнському дусі. Після смерти чоловіка, коли діти доросли, вступає до монастиря Вознесення на Печерську в Києві. З часом стає ігуменею цього монастиря. Її син, що вже став гетьманом, часто відвідував її та просив поради у важних державних справах..... збудувала за власні гроші церкву. Цю церкву зруйнували в 1712 році москалі, щоб помститися на її синові, який підняв був повстання проти них разом із шведським королем Карлом.

.....померла в 1707 році.

..... мати найвизначнішої української поетки. Вона сама дуже любила український нарід та українську мову і вже змалку вчила цієї любови своїх дітей. В хаті читали багато книжок і говорили про поважні справи. Говорили по-українськи, хоч всі сусіди говорили по-московськи. Так її дочка Леся навчилася гарної української мови.

.....була така відважна що на одному святі, на якому москалі заборонили були говорити промови по-українськи, вона сказала своє слово по-українськи і не боялася ворожої влади.

..... була теж письменниця. Написала оповідання „За правдою”, „Товариші”, поему „Козачка Олена” та інші, а також писала багато творів для дітей. Вона її видавала першу українську дитячу газетку „Дзвінок”.

РОЗГАДКИ З КВІТНЯ

ОТЕЦЬ МАРКІЯН ШАШКЕВИЧ

У травні припадає День Матері. Тому разом із нашими Мами ми пошануємо ці три великі українські матері, що їх імена Ви всі певно вже вгадали!

БОРИС ГРІНЧЕНКО

**МАРКО ВОВЧОК
(МАРІЯ МАРКОВИЧ)**

Сірий Орел Орест

ЛЮБЛЮ МАМУ

Б о г д а н ч и к :

Моя мама мене любить,
Пригортає і голубить.
То ж найбільше люблю нині
Маму у цілій родині.

М а р т у с я :

Моя мамочка кохана
Все збирає мене зрана,
Дає чисті суконки
І купує лялечки.

Л і д у н я :

А мене вона годує
І цукерками частує,
І обідець дасть смачний:
Кашку, борщик запашний.

В і т я :

А моя матуся мила
Скоро-світ мене збудила
І до Бозі повела,
Щоб нам щастя подала.

Евгенчик :

Мама каже казочки
І читає басчки
Про сміливих козаків
І про Січових Стрільців.

Славця :

Мама пісеньки співає
І мене їх навчає —
З нею разом в пісні лину
В нашу славу Україну.

Д-р О. Тисовський
(ДРОТ)

ЛИСТОК З НЕПИСАНОГО ЩОДЕННИЧКА

Кожної днини літаємо від одного до другого знайомого нам вікна за кришинками чи зернятками. Зима чи літо, холод чи тепло, погода чи слота. Нам не страшно високо, над рухливою вулицею; привикли. Зрештою, в нас крила.

Але трапилась мені пригода. Одного дня, вже під захід сонця, повертався я до хати на стришку, щоб бува не захопила мене темрява. Присів я дорогою на одному вікні, бо щось заболіло ліве крило. За хвилинку хотів я далі летіти, але не зміг. Що беруся розгорнути крила, болить. Приліг до холодної бляхи й думаю. Сонце вже зайшло, потемніло, мороз бере; погано! Хочеться спати, але боюся заснути, бо важко держатися ховзької бляхи; зсунуся й упаду з другого поверха на хідник. Кінець!

Ірця :

Мама дає книжечки
І рисувє квіточки,
Помагає малювати
І учить мене читати.

Надя :

Тож усі ходім завзято
І для мами на це свято
Набираймо квіточок
І сплетімо їй вінок!

А тут горе: якась людина відчиняє вікно! Людина! Добре тямлю, ще маленького остерігала мене мама: „Перед людьми втікай чимскоріш. Є між ними дехто й добрий, але трапиться один поганий, і пропадеш. Хто його знає, що з тобою зробить: уб'є, спече, з'їсть, а твої кістки викине на сміття”.

А тут в мене болить крило, не можу втікати. Ще не вспів на ніч попоїсти, голоден, ослабаю. Мос голуб'яче товариство вже певно дома, ніхто не порятує. Хтось відхилив вікно, поглянув, знов зачинив. Знову відчиняє. Що це? Якись кришинки. Я з'їв хапчиво, забув про безпеку. Присів, напушився, бо мороз бере. То хоч і гаряча в мене кров, але холод є холод. Треба хоронитися перед ним.

Здрімався я. Нараз вікно відчиняється знову й поки я отямився, людська лабета схопила мене. Страшна, велика, людська лабета. Схопила так, що ніяк рушитись, а крило болить. З переляку кров в жилах мені застигла; я застиг, не знав, що зі мною роблять.

Коли я очунав, по моєму був уже ранок, хоч дуже тьмавий. Почав я пробувати кругом дзюбом, де то я. Якась неначе коробка, величиною якраз на мене, неглибока. Вихилив я голову. Біля коробки начебто бляшанка. В ній вода. О, це добре, бо я хочу пити. Та щось попоїстиб! На щастя є й зерно: одне, друге... Лакомо проковтую. Пшениця, риж; це непогано! Підіймаюся й дивлюсь, куди б то втекти. Але нема й гадки через крило! Все ж таки вискочив з коробки на... не земля це, не трава, не камінь, а блискуче, гладке: мабуть дерев'яне. Біжу обережно туди, звідкіля світло, день. Тут ясніше, але неба не видно, лиш якась стеля. Вузька, досить довга кімната. При її кінці вікно і крізь нього видніє здалека небо. Не знаю, чи там на дворі мороз, бо тут не зимно.

Я зашкандибав би далі, до вікна, але на дорозі мені стоїть... людина. Хвилинку думаю; бачу, що нема іншого виходу. Швиденько, скільки сили в болючому крилі, перебіг я попри неї до вікна, поки вона оглянулася.

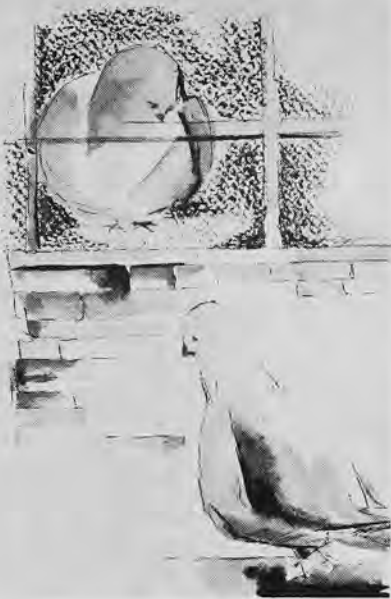
Ну що з того, коли вікно зависоко, а вернутися нема куди, хіба скритися де. Під столом все заставлене! Залишається одинок: лізу швиденько під кухню. Там темнота, але безпечно. Відпочиваю.

Алеж нема спокою. Збоку сунеться коробка така, як ця, що з неї я щолиш вискочив. Втікати-не втікати? Не сунеться далі, але що це таке? Нічого, це лиш знову зерно. Багато його. Так гарзд, з голоду не згину. А ось появляється й вода в бляшанці. Попоїв, напився, куняю. Але що то буде далі? Як звідсіля втікати?

**
*

Минають дні, минають тижні, а в мене однаково. Ці тутешні люди непогані. Яюсь можна з ними співжити. Дивуюся лиш, як вони живуть тут у цьому півтемному льоху. Хто їх тут запропорив? Якби я міг з ними порозумітися, то може вони втікли б разом зі мною. Але їх мова, їх звичаї, все їхнє інакше, чуже.

З моєї полиці під вікном зачуваю ранком та в інші пори дня воркування моїх друзів-голубів. Я їм відповідаю, або й сам собі воркую. Приємно чути рідну мову та уявляти собі, як то їм там живеться під небом, на соняшній леваді. Вчора запримітив я, що пір'юся. Чи не весна вже? Полонює мене така туга, як весною буває. Скоріше теж ясніє ранком, навіть тут, у тюрмі. До-

Мал. Р. Ваб'юк

бре, що вже не закривають мені вікна занавісами, як спочатку бувало, бо тим мені продовжували ніч.

Воркотіння друзів за вікнами щораз частіше, щораз гамірніше. Це напевно весна! Пробую рухати крилами. Здається, що я міг би летіти, бо крило не бо- лить. Але тут літати тісно: міг би розбитися об стіни, а вікно зачи- нене. Коли ж його відчинять, бо- юся, що міг би ще впасти з дру- гого поверха на землю. І що ме- ні робити в цій тюрмі?

Досі ніхто з людей мене не за- чіпав. Часом одна із них (мабуть самичка, бо носить інше пір'я) щось до мене приговорювала, прицмокувала. Я її не розумів,

бо говорила по-чужому. Я їй не підходив ближче, бо я з людь- ми таки дуже обережний. Але одного дня він, такий великий, як потвора, упірівся вже якось інакше та підходить до мене. Я сидів, як щодня, на стільчику. Для безпеки подався я на поли- цю за занавісу. Але ж бо він стягнув зівсім занавісу і до ме- не зі своєю лабетою... Так, це ця сама лабета, що забрала ме- не зимою хворого з вікна у тюрму.

Він всадив мене в якийсь ко- шик, неначе кобелю, і накрив ганчіркою. Думаю — смерть! Стало темно. Я присів безрадно. Здається мені, що кобеля летить, гойдається в повітрі. Нараз стає ясно, щораз ясніше. Неначе справжнє сонце світить. І свіжий вітрець повіває. Певно це я вмер і смерть несе мене кудись висо- ко, попід небеса.

Тривало це все довго, чи не- довго, сам не знаю. Вкінці пере- стало гойдати й спинилося. Ган- чірка, що накривала мене, щез- ла. Хіба я вже в небі? Дивлю- ся вгору — синє, наше небо й соняшна ясність. Вилажу обе- режно з кобелі, бо боюся, чи не- ма знов близько цієї людської руки. Важко вилазити, бо кобеля перевернулася разом зі мною на бік. Вкінці я викарабкався і гля- джу: я певно вже в раю! Як оком глянеш — зелена травичка, гай з деревець, сонце просвічує по- між дерева, а ось і три мої подру-

ги-голубки. За ними надлітають і друзі-голуби. Я до них з веселим гуркотінням, скачу, гуляю, сам не тямлю себе.

Вони до мене: — Що сталося, друже, що ти такий веселий?

А я їм кажу: хіба ви, подруги й друзі не бачите, що я на волі, не бачите синього неба й золотого сонця, що мов прапор волі, не радується своєю рідною землею, нашою рідною мовою?

Вони дивуються: — Але ж це звичайне, буденне: живемо так з дня на день...

Ей, — кажу, — посестри й братчики. Ви не знаєте, що не в ситій їжі, не в достатках, вигодах, не в теплій домівці — щастя й вартість життя. Добре було мені: добрі люди, простора хата, тепло зимою, їсти досита. Але чужі люди, чужі звичаї, чужа мова. Постійний страх та обережність, не можна йти, куди хочеш, робити, що тобі любо й своїм корисно, говорити, що думаєш, радіти, чим хочеш; це, бачите, неволя. А я ось тепер, любі посестри в раю — на волі!

Мал. І. Савойка

З весною новачки Любка й Левко та новачки Ляріска й Лідуса вибралися на прогулянку. Погода гарна і забава вдається на славу, що аж звірі на них задивилися. Але не лиш імена наших новачків починаються на букву „Л”. Коли добре приглянетесь, то на цьому образку є ще 15 предметів, що їх назви починаються на цю саму букву! Ану, попробуйте їх віднайти!

Дорогий „ Готуїсь

І ти Ти знаєш, що кожний ко-
зак і кожний новак має Мами:

Матір Божу,

Україну,

і свою Маму,

і всіх їх дуже любить і шанує.

І ти Ти знаєш нашу пісню:

„ Нам поможе святий Юрій
І Пречиста Мати ” - 2

Бо ми співаємо її на кожних наших
сходинах. „ Гамалії ”

Каже мати-Заячиха:
— Чемні зайченята,
Що зуміли в моє свято
Морковці придбати!

Ой щєбєчє пташкє-матї:
— Пташєчкї малєнькї,
Прїнеслї у моє свєто
Мєнї черешєнькї!

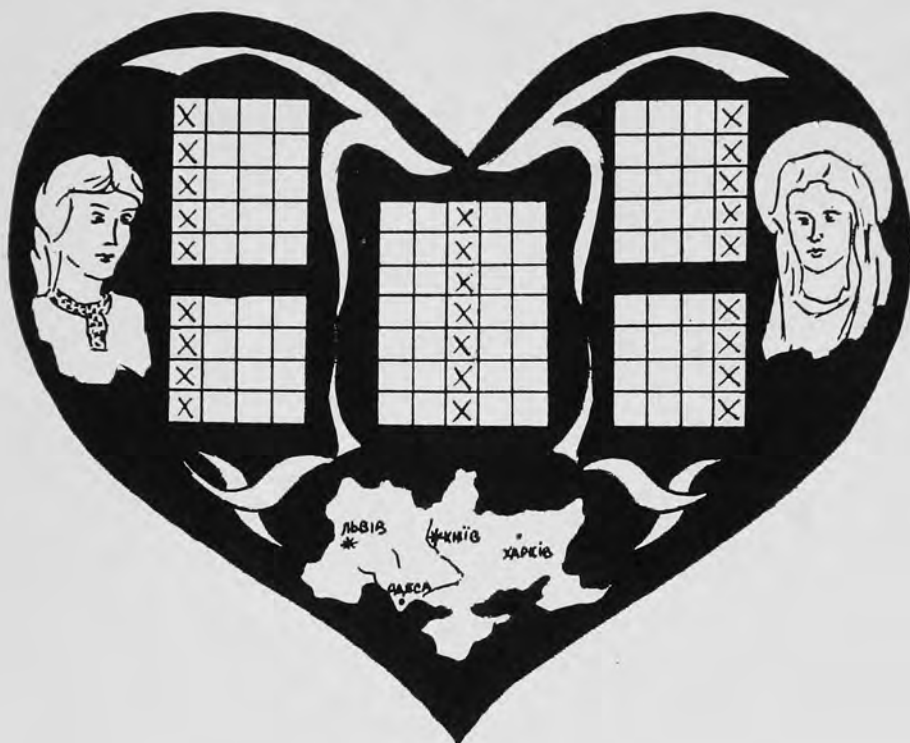

Каже Матї в своє свєто:
— Добрї мої дїтї,
Прїнеслї мєнї вжє зранку
У дарунку квітї!

Дїтї, звїрї і пташатє
Знають про цє свєто,
Знас кожнїй, що найлїпша,
Найлюбїша — Матї!

РОЗГАДАЙМО!

Букви на місці хрестиків дадуть назву трьох матерів, що їх кожний новак чи новачка повинні завжди любити та носити в своєму серденьку.

Зліва, згори вниз:

Пливуча вода
 Ім'я українського князя
 Наступає після ночі
 Мешкання лиса
 Човен праведного Ноя (також
 назва українських крамниць
 в Нью Йорку та в Торонті)
 Наша українська

Жіноче ім'я
 Печуть з неї хліб
 Інакше: мелодія

Зправа:

Перший чоловік у світі
 Мамина мама
 Основник Пласту
 Носять на них хворих
 Роблять із клоччя
 Пластовий привіт
 Має кожне вікно
 Солодке печиво
 Пахуча квітка

Середина:

Необхідна кожній людині
Інакше літера
Люблять діти і білочки

Росте на пасовищі
Наслідок війни
Тисяча кілограмів разом
Добувають її заслужені люди
Подав Братчик Ірко Юрчук

Сірий Орел Орест

БРАТЧИК ЮРА РОЗКАЗУЄ

— Прошу Братчика, я недавно дістав старі числа „Готуйсь” мого брата, ще з 1956-го року! — похвалився Андрійко.

— І що ж ти там гарного прочитав? — зацікавився братчик Юра.

— О, багато! Але найцікавіше то було оповідання Атомика Вугленка. Це є така малесенька частина вуглецю. А як позчіпається з іншими атомами, як ось кисню й водню, то з того виходить молекула цукру. І такі різні атоми чіпляються до купи й постають усякі молекули.

— А чому такі маленькі частини називаються атоми? — спитав Василько.

— Там теж про те є сказано! — відповів Андрійко. — Колись люди думали, що такої маленької частинки вже ніяк не можна розбити й тому назвали її „а-томос”, тобто такий, що його вже не розітнеш.

— Прошу Братчика, а правда, що тепер розбивають атоми? — запитав Олесь.

— Так. Учені переконалися, що атом має в середині ядро, в якому є маленькі частинки, що називаються протони й невто-

ни. А довкруги ядра кружляють інші частинки, електрони. Пригадуйте собі, як я розповідав вам, як земля кружляє довкола сонця? Ось і так, подібно, електрони кружляють довкола ядра в атомі.

— Хіба ж ті частинки є електричні, що так називаються: електрони? — спитав Андрійко.

— Електричність — це ніщо інше, як саме рух електронів у якимсь відповіднім матеріалі, що його зevamo провідником. Добрими провідниками електричності є різні метали, як напр. мідяний дріт. От, збереться багато, багато електронів, і біжать собі по дроті, немов вода рурюю. Ми кажемо тоді, що дротом пливе електричний струм.

— Той, що світить у жарівках, правда? — завважив Ірко.

— Той сам. Електричний струм має велику силу й тому його запрягають до різних робіт. Він порушує різні машини у фабриках, жене льокомотиви, охолоджує наші мешкання влітку й робить багато прерізних робіт.

— Навіть дзвонить дзвінком при дверях, коли хтось прийшов! — додав Андрійко.

Мал. І. Савойка

— Так! Та в багатьох електричних дзвінках є ще один цікавий прилад: електромагнет.

— То такий магнет, що притягає до себе всякі металеві речі?

— Подібний, Данку. Є це кусок металю, обвитий дротом. Коли через дріт пустити електричний струм, то тоді той кусок металю діє як магнет і притягає до себе металеві речі. Коли ж замкнути струм, тоді й наш електромагнет перестає притягати. Коли ви притискаєте гудзик дзвінка, то залучуєте електрич-

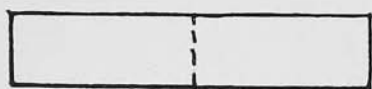
ний струм; електромагнет починає діяти й притягає в свою сторону молоточок, який ударає в дзвінок.

— Це все таке цікаве! Я, як виросту, хочу бути атомовим фізиком і працювати над атомною енергією! — сказав Андрійко.

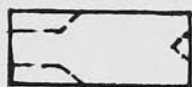
— То дуже добре! — відповів братчик Юра. — Фізика, це незвичайно цікава наука, а її окремі ділянки, як ось електрика, електроніка й атомова фізика, мають перед собою велику будучність!

СВИСТАК

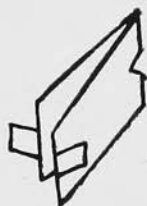
ПАСОЧОК ПАПЕРУ
ЗІГНУТИ ПО ПЕРЕРИВАНІЙ
ЛІНІЇ

ВИТЯТИ ПО ПЕРЕРИВАНІЙ
ЛІНІЇ

ГОТОВИЙ СВИСТАК

ВИД НА
ГОТОВОГО
СВИСТАКА
ІЗ СКІДСА

ТРЕБА ТАК
ТРИМАТИ В ПАЛЬЦЯХ
ЩОБ СВИСТАВ

Приходить весна, а за нею й літо, час мандрівок та таборів. Коли ми вийдемо з міста в ліс чи в поле, може нам пригодися свистак, щоб ним давати знати, де ми, щоб не загубитися від братчика та решти роя. Братчик Денис намалював нам, як такий свистак зробити собі самому з куска паперу. Ану, попробуйте!

А що, смакує обід у таборі? Смакував минулого року на Бобрівці, а цього року буде ще краще смакувати. Добре, що до літа вже щораз ближче!

Довгождана хвилина кожного тижня: в суботу сестричка Арета позичає новачкам книжки з бібліотеки.

Новачка **Леся Роздольська** із Шікаґа, Північна Америка пише: Дорогий „Готуйсь”!

Мені дев'ятий рік і я ходжу до третьої кляси. До новацтва належу вже майже два роки. Мій рій називається „Конвалії”. Наша сестричка називається Віра Козій, ройова Рута Панчук, заступниця Люба Марушка, господар Іка Дачишин. Крім них, до мого роя належать: Маруся Антоняк, Марійка Боднар, Ірка Комаринська, Марта Шуя і я. Впродовж останніх трьох неділей проходили ми перевірку першої проби. В серпні минулих вакацій була я вперше в таборі. Табір наш називався „Слідами Кобзаря”, а мій рій „Верби”, бо ми завжди збиралися під вербою.

Мій братчик Андрійко, що тепер у першій клясі, теж новак. Я дуже люблю читати „Готуйсь”, а найбільше мені до вподоби „Гамалії” та ті „Ластівки”, що писали минулого року.

Посилаю розгадку загадки з березневого числа. Андрійко змайстрував літачка з припинки до білля.

Здоровлю щиро Тебе,
„Готуйсь”!

Леся Роздольська

Леся добре розв'язала загадку-тризуб та вгадала, хто ці славні українці, що їх світлини були в березневному числі.

**

Наталка й Данило Стрілецькі з Монреалю, Канада, прислали теж добру розгадку тризуба. А що Данилко належить до роя „Лиси”, а Наталка до роя „Голубки”, то підписалися не лиш своїми іменами, але й кличками своїх роїв: Данилко „Гавгав”! а Наталка: „Цукру”. Це тому, бо кажуть, що як вслухатися в воркування голубів, можна почути ніби слово „Цукру”!

**

Новачка **Іринка Мостович**, учениця третьої кляси із Люівілл, Північна Америка, пише:

Дорогий Журналику!

Дня 11 березня цього року відбувся в нашому місті концерт в честь Тараса Шевченка. Влаштувала його наша невелика пластова громада за допомогою наших Батьків. В першій частині нашої програми відіграли ми п'єсу Ганни Черинь „Учітеся, брати мої”. В ній взяли участь майже всі наші діти. Сам концерт почався відспіванням „Заповіту”. Реферат про життя та творчість Поета опрацював та відчитав Роман Цибрівський. Наші наймолодші, а саме: Лідуся Гурко, Вітя Гураль, Андрійко Мостович, Владзьо й Богдан Цибрівські вголосили виїмки з віршів Тараса Шевченка, як „Думка”, „Тече

вода", „Минають дні", Молитва з поеми „Гайдамаки", „Весна". Опісля деклямували: Зеньо Цибрівський: „Гетьмани, гетьмани", Іринка Мостович: „Муза", Сяня Мостович: „Сон про козаків", Леся Гурко: „Мені однаково", Іринка Гураль: „Човен". А на кінець юначки Гандзя Цибрівська та Аня Мостович виступили з рецитацією „Кавказ" та „Лічу в неволі" . . .

Деклямації чергувалися з музичними точками: грою на фортепіані та виступами хору. Фортепіанові точки виконували: Вітя та Іринка Гураль, Сяня Мостович, Христя Цибрівська та Орест Гурко. Відспіванням Національного Гімну закінчили ми наш концерт.

Приятним гостям наше свято дуже подобалося і ми були горді на те, що хоч нас тут лиш мала громадка, а все ж таки ми зуміли власними силами вшанувати пам'ять нашого Кобзаря. При нагоді цього свята зібрали ми 15 доларів та 15 центів на фонд побудови пам'ятника Тараса Шевченка.

Остаю з пластовим привітом

Новачка Ірина Мостович

Залучую два доляри на пресовий фонд „Готуйсь".

**

Новачки з **Оттави**, Канада, пишуть:

Дорогий „Готуйсь"!

Ми дуже любимо Тебе читати. Кожного тижня, коли йдемо на сходуни, думаємо собі, чи Ти вже прийшов. Ми живемо в Оттаві, в

провінції Онтаріо. Наш рій називається „Незабудьки" та існує вже півтора року. Ми склали два доляри на пресовий фонд.

Щиро здоровимо Тебе!

Сестричка Люба, Наталка Мигаль, Софія Лашук, Тетяна Мушка ройова, Леся Решітник, Павліна Галіпчак, Марічка Тесля, Орися Комаринська.

**

Новак-самітник **Богдан Томків** з Аллегени Парку, Північна Америка, пише:

Дорогий „Готуйсь"!

Дякую за поміщення моєї адреси на Твоїх сторінках. Я новак з роя новаків-самітників „Зайчик". Ходжу до четвертої класи. Збираю мінерали й каміння. Радо буду переписуватися з іншими новаками. Живу в гарній околиці, але сумно мені, бо не маю товаришів-українців.

На пресовий фонд пересилаю один доляр.

Богдан Томків

**

Новачки „Гірські Мурашки" із Клівленду, Америка, пишуть:

Дорогий „Готуйсь"!

Сьогодні отримали ми журнал „Готуйсь" за березень. На спідній обкладинці є загадка „Борці за волю України". Ми відгадали цю загадку і подаємо наш вислід. Здоровимо щиро!

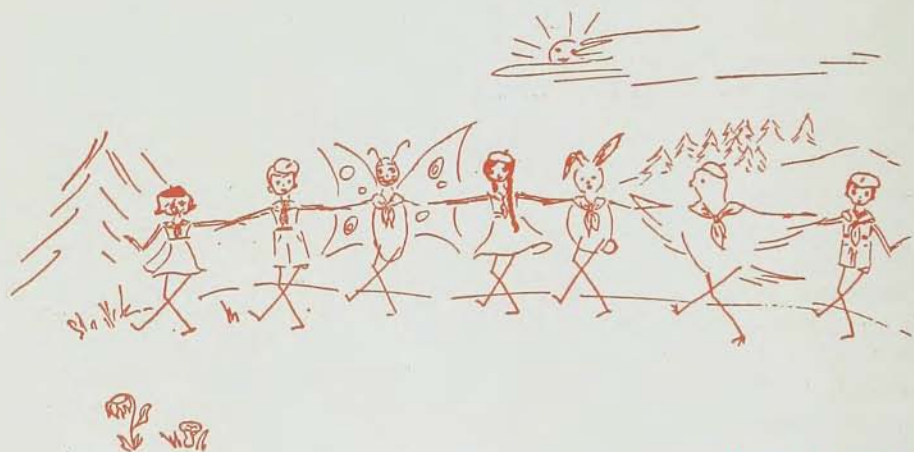
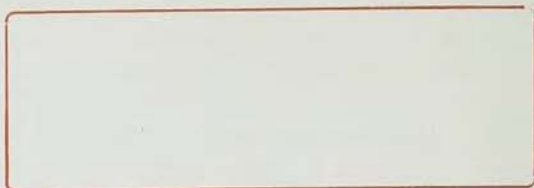
Рій „Гірська Мурашка": Ліда Боднар, Дарця Дем'янчук, Христя Кусяка, Люба Росул, Ліда Кусяка, Марта Новицька, Марта Школьник і сестричка Орися Волчук.

Вислід був зовсім добрий!

From:

„P L A S T”, i n c.
140-142 2nd Ave
New York 3, N. Y.

To:

Мал. К. Клюфас

А Р К А Н

Аркан — це український танок, що його танцюють у нас на Гуцульщині. Він дуже гарний і дуже приємно його танцювати. Попросіть Вашого Братзика чи Сестричку, щоб і Вас цього танку навчили. Тоді можете співати собі, танцюючи:

Візьмемось за руки,
Підемо на луки,
Де шовкові трави,
Там будуть забави,
Там, де сонце світить
Вже від ранку!

Весело гуляти
Разом новачатам;
Пісенька несеться,
Стежечка там в'ється,
Поміж деревами
На полянку.